

תצהיר

אני הח"מ, מיטל קלדרון, נושאת ת.ז. 32914772 לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזאת כדלקמן:

1. הנני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות ראשית במסגרת הליך ת"א 13162-12-24 בבית משפט השלום בכפר סבא.

2. ביום 13.04.2021 אספתי את נויה, הבת שלי, מהבית ספר ברכבי, אני נהגתי והיא ישבה לידי, מקדימה, כשהגעתי לשדרות החשמונאים, אספתי אותה מתחנת האוטובוס ונויה נכנסת לרכב, רכב שהגיע מהנתיב הנגדי, חצה אי תנועה של דשא ועצים ונכנס בנו חזיתית בעוצמה רבה, כל זה בעודי במצב עמידה. זה היה פחד משתק, הרכב הסתחרר.

3. כשפתחתי את העיניים, ראיתי שיוורד לי דם, מיד חיפשתי את נויה, לראות שהיא בחיים, היא הייתה חבולה, כאובה וחיוורת, הרגעתי אותה שהכל בסדר, ראיתי עשן בקדימה של הרכב ושהזכוכיות מנופצות, פחדתי שהכל יעלה באש, מיד יצאתי מהרכב וביקשתי ממנה לצאת, היא אמרה לי אמא אל תיגע בי, קרה לי משהו ברגל, היא התחילה לבכות ולנשום בקצב מהיר מאוד, למזלי הגיעו כוחות ההצלה תוך מספר דקות.

4. אני נחבלתי מעוצמת הפגיעה ומהחגורה, סבלתי מסחרחורות ומכאבים בצוואר בכתפיים וביד ימין. היו לי חבלות וסימני מכות ושטפי דם במקום של החגורה, אבל לא הייתה לי פריווילגיה לדאוג לעצמי, דאגתי לנויה, היא הייתה כאובה בצורה ממש מפחידה, כל כך חששתי. שתינו טופלנו על ידי מד"א שלקחו אותנו לבית החולים "אסף הרופא", שם לקחו אותי לצילומים ובדיקות, למרות הכאבים, הדימום ושטפי הדם, ששחררו אותי וביקשו ממני ללכת לבית למנוחה, ברור שנשארתי לדאוג לנויה בבית חולים במשך יותר משבוע ימים עד שנויה שוחררה.

5. בנוסף לכאבים בצוואר בכתפיים ובשכמות, כשבוע לאחר התאונה סבלתי מכאבים גם בחלק התחתון של הגוף, מהמחלקה אורתופדית, שם שהיתי עם נויה, חזרתי למיון בעקבות כאבים באגן ובגב למטה, במיון בדקו והמליצו לי על צילומים נוספים והמשך מעקב רפואי, נטילת תרופות לשיכוך כאב ומנוחה.

רצ"ב גיליון סיכום אשפוז ותמונות, מסומנים "1" בתיק המוצגים.

6. סעדתי את נויה בעודי פצועה, זה היה קשה, כל הזמן התייעצנו איציק ואני עם מומחים רפואיים על טיפול מיטבי, היה חוסר בהירות גדול לגבי עוצמת הפגיעה והנזק איזה סוג ניתוח צריך לעשות ומה הכי טוב לנויה, אני נאלצתי להיעדר הרבה מהעבודה, ליוויתי את נויה לניתוח משמעותי ולהתאוששות ממנו, לא עזבתי אותה

לרגע, היא הייתה במצב נפשי מאוד קשה ומאוד מאוד כאובה, זה היה מאוד קשה נפשית.

7. אני גם בכיתי המון, הייתי כאובה ולמעשה נזקקתי לטיפול בעצמי, אבל ניסיתי להסתיר את החשש שלי ממצבה של נויה ואת הכאבים שלי ככל הניתן, לשדר לה בטחון, לדאוג לשלומה, ולתפקד למרות החבלות והכאבים שאני חווה. נויה רצתה בבית חולים שרק אני אגע בה ויעמוד לצידה כשמחליפים לה טיטול, הייתי שם לסרק, לעודד לדאוג לה לאוכל טעים ומפנק. נויה חגגה יום הולדת 15 בבית חולים, סיטואציה מאד עצובה וקשה.

8. נויה עברה מאסף הרופא לתל השומר באמבולנס, אני ואיציק חתמנו על הסכם ויתור כי היה חשוב לנו שד"ר שזר, מומחה בתחומי, ינתח אותה. כשבוע היא שכבה קשורה וחסרת אונים בלי שהגיעו להחלטה.

9. אחרי הניתוח של נויה, היא הועברה הביתה, עם צורך בהשגחה וטיפול צמוד. עזרתי לה בכל דבר, במקלחת, בעשיית צרכים, בחיטוי וניקוי הגוף במגבונים, קניתי לה אוכל ותרופות, הבאנו לבית איש מקצוע שיתקין ברזלים לתמיכה, הגיע לבית פיזיותרפיסט שטיפל בה.

10. אני בעצמי נזקקתי למעקב רפואי ולטיפול פיזיותרפיה, לקחתי הרבה משככי כאבים ובכוחות שרק אמא יכולה להוציא מעצמה כשמדובר בילדה שלה, הצלחתי לגיגל בין האחריות שלי למקום העבודה ולתלמידים, לבין הטיפולים והמעקב שלי, ניהול משק הבית והכי חשוב לדאוג לנויה.

11. איציק ואני שמנו בצד את מרבית המחלוקות, זה לא היה פשוט, הוא חזר לבית לחודש אחרי ששנה לפני הוא עזב את הבית, היה הרבה מתח אבל התחלקנו והוא סעד את נויה כשאני לא יכולתי.

12. הסעתי אותה להרבה טיפולים רפואיים, בנוסף לקחנו לה מטפלת ריגשית כי מצבה היה מדאיג ממש, היא בכתה המון, הייתה כאובה, דאגה למה יקרה איתה, האם תחזור לרקוד, האם בכלל תחזור ללכת רגיל בלי צליעה, כיצד תשלים את הלימודים, חרדה מהכביש, דימוי גוף נמוך ובעיקר פחד חרדה ודכאון שהייתה מצויה בהם.

13. שילמתי למטפל רגשית, לקחתי לנויה גם מורים פרטיים שבאו ללמד את נויה בחודשים בהם שהתה בבית, וקניתי את כל הדברים שיכולים לסייע בהפגת הכאב ובהקלה על נויה, וכל זה בנוסף לניהול משק הבית וטיפול באחיה של נויה, ילדים בעצמם, זו הייתה תקופה נוראית, בעיקר נויה דאגה מהצלקת שתישאר לה ומחוסר יכולת שלה לחזור לחייה הקודמים.

14. בנוסף להכל המצב הכלכלי גם נפגע והדאיג, נאלצתי להוציא כספים בגין טיפולים, בדיקות נסיעות ורכישת עזרים, תרופות, משחות ותחבושות לצלקת הגדולה, הפסדתי ימי עבודה רבים ולמזלי שכרי שולם לי אבל נאלצתי לפדות ימי מחלה/חופשה רבים

ולא התאפשר לי לעשות שעות נוספות וליווי כך שגם השתכרתי פחות וגם כשאצא לפנסיה אקבל פחות תשלום בגין פדיון ימי המחלה, לאור תהליך הגירושים שהיינו המצב הזה הכניס אותי ללחץ כלכלי מאוד גדול, שכן התחייבתי על בית ועל כל המשתמע מכך.

רצ"ב תלושי שכר וקבלות חלקיות, מסומנים "2" בתיק המוצגים.

15. אני מוטרדת המון ממצבה של נויה, חושבת עליה ועל איך היא מתמודדת במהלך הימים, האם קשה לה, האם כואב לה. זה כמובן מתגבר עכשיו כשהיא בצבא. אני שמחה שהבת שלנו התעקשה לתרום ולשרת אבל כאמא אני דואגת לילדה שלי וכואבת כשכואב לה וכשקשה לה. זו הייתה טראומה ענקית וכמובן שאני לא יכולה שלא לחשוב על איך היא מתפקדת וממש מייחלת שבעתיד עם הגיל ועם הריונות, קשיים, היא לא תיזקק לטיפולים נוספים או ניתוח חלילה.

16. אני ממשיכה לסבול מכאבים והגבלה בתנועות הצוואר, בכתפיים, בשכמות, עם הקרנת הכאבים המשכתי בבירור רפואי, ביצעתי צילומים וסדרות פיזיותרפיה במטרה לשפר את מצבי ולחזור לתפקוד מלא ככל הניתן אך נותרתי עם כאבים והגבלה.

17. אני אדם שכל חייו עסק בספורט, הפסקתי את הפעילות הספורטיבית שלי, דבר שהשפיע על בריאות גופי ויותר מכך על בריאות נפשי.

18. אני ממשיכה לעשות תרגילים לשיפור וחיזוק בהמלצת הרופאים והמטפלים שטיפלו בי, אך מאז התאונה אני מתמודדת עם כאבים והגבלה מסויימת שנותרה בצוואר ובחגורת הכתפיים.

19. זה מגביל אותי בעיקר בעבודה על מחשב, ואני לא מעט על מחשב מעצם היותי אשת חינוך. בעת הכנת חומרי למידה כשהראש במנח מסויים יש כאבים והגבלה מסויימת בצוואר, בנהיגה ממושכת, כאב ומציאת תנוחה בשינה והירדמות. אני נוטלת משככי כאבים בהתאם לצורך ולכאב ומנסה לתפקד ככל הניתן חרף הכאב וההגבלה ולרוב מצליחה אך עם מחיר שאני משלמת.

רצ"ב תעודות רפואיות, מסומנות "3" בתיק המוצגים.

הנני מצהירה כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

מיטל קלדרון

אישור

הנני מאשר כי ביום 17/12 הופיעה בפני, עו"ד אריאל פרייברג, במשרדי ברחוב אבא הלל 7, ברמת גן, הגב' מיטל קלדרון, המוכרת לי אישית, ולאחר שהוזהרה כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות הצהרתה וחתמה עליה.

אריאל פרייברג, עו"ד
מ.ר. 2254